

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Rijeci
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Poslovni broj: 6. P-445/2019-47

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

i

RJEŠENJE

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Tamari Jugo Smoljanović, u parničnom predmetu tužiteljice BRANKICE NUJIĆ iz Poreča, Tridesetog travnja 3, OIB: 58479845015, koju zastupa punomoćnik Matej Zubović, odvjetnik u Pazinu, Družbe Sv. Ćirila i Metoda 6 protiv tuženika STEČAJNA MASA IZA ČABRUNIĆI VILA JEDAN d.o.o. u stečaju, Rijeka, Markovići 21, OIB: 63192655715, kojeg zastupa punomoćnik Marko Zagorac, odvjetnik u Rijeci, A. Starčevića 5, radi utvrđenja postojanja tražbine u iznosu od 1.538.249,65 kuna, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 2. studenog 2020. u prisutnosti punomoćnika stranaka, objavljene 11. prosinca 2020.

presudio je

I. Utvrđuje se da postoji i da je osnovana tražbina tužiteljice BRANKICE NUJIĆ iz Poreča, Tridesetog travnja 3, OIB: 58479845015 prema tuženiku STEČAJNA MASA IZA ČABRUNIĆI VILA JEDAN d.o.o. u stečaju, Rijeka, Markovići 21, OIB: 63192655715 u iznosu od 32.050,13 kuna kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužiteljica traži postojanje tražbine drugog višeg isplatnog reda prema tuženiku u preostalom iznosu od 1.506.199,52 kuna.

riješio je

I. Odbacuje se tuženikov prigovor potraživanja tuženika prema tužiteljici istaknut radi prebijanja u iznosu od 255.501,05 kuna kao nedopušten.

II. Nalaže se tužiteljici platiti tuženiku iznos od 73.872,00 kuna na ime prouzročenog parničnog troška u roku od 8 (osam) dana.

III. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška u preostalom iznosu od 18.612,50 kuna.

Obrazloženje

Tužiteljica je 4. listopada 2017. (zaprimljeno kod suda 6. listopada 2017.) podnijela tužbu ovome sudu protiv tuženika radi utvrđenja osnovanosti tražbine u iznosu od 1.538.249,65 kuna. Obrazlaže da je prijavila tražbinu u utuženom iznosu u stečajnom postupku koji se pred ovim sudom pod poslovnim brojem St-878/2016 vodi nad tuženikom. Na ispitnom ročištu 22. rujna 2017. stečajna upraviteljica je osporila prijavljenu tražbinu. Pravna osnova prijavljene tražbine jesu zajmovi koje je tužiteljica sukladno Ugovorima o kratkoročnom zajmu broj 20/02012016 od 2. siječnja 2016., broj 20/12022016 od 12. veljače 2016., broj 20/311122016 od 31. prosinca 2016. i broj 20/06062017 od 6. lipnja 2017. dala tuženiku, a tuženik o dospijeću nije vratio. Tužiteljica je iznose iz Ugovora o zajmu položila na poslovni račun tuženika, a ugovoreni rokovi su bili jedna godina od primitka svakog zajma. Smatra da je tražbina neosnovano osporena u stečajnom postupku pa predlaže da sud prihvati tužbeni zahtjev u cijelosti.

Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva navodeći da tužiteljica u stečajnom postupku, niti ovom parničnom postupku nije dostavila dokumentaciju iz koje bi proizlazila osnovanost utužene tražbine.

Tužiteljica je na pripremnom ročištu održanom 4. travnja 2018. dopunila činjenične navode na način da ističe da nije samo davala pozajmice izravnim uplatama na račun tuženika, nego i podmirivanjem obveza tuženika na način da je tužiteljica vlastitim novcem, odnosno gotovinskim uplatama podmirivala obveze tuženika prema njegovim raznim vjerovnicima.

Stečajna upraviteljica tuženika je istaknula da je tužiteljica i u svojoj prijavi tražbine, i u svojoj tužbi izričito navela da se potraživanje temelji na pisanom ugovoru o zajmu te niti u prijavi tražbine, a niti u tužbi nije svoje navodno potraživanje temeljila na zakonskoj subrogaciji. Stoga predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Rješenjem ovoga suda poslovni broj P-565/2017-16 od 21. rujna 2018. utvrđen je prekid postupka jer je tuženik kao pravna osoba prestao postojati te je nastavljen na temelju rješenja od 13. lipnja 2019. pod novim poslovnim brojem P-445/2019.

Tuženik je u podnesku zaprimljenom kod suda 8. srpnja 2020., opreza radi, ako bi sud utvrdio da tražbina tužiteljice postoji, istaknuo procesni prigovor radi prebijanja i predložio da sud istovremeno utvrdi postojanje protutražbine tuženika prema tužiteljici u iznosu od 255.501,05 kuna (list 285 spisa).

Tuženik se pozivao na odredbu čl. 270. Stečajnog zakona navodeći da je pravna osnova potraživanja iz prijave tražbine zajam te da je tužiteljica dostavila četiri Ugovora o kratkoročnom zajmu. No, tužiteljica je na ročištu održanom 4. travnja 2018. navela i novu pravnu osnovu, a to je da je osim pozajmica, tužiteljica plaćala u gotovini obveze tuženika. Ističe da su subrogacija i zajam različiti pravni instituti i pravne osnove.

Sud je izveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koja je priložena spisu, te vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za područje ekonomije i financija Goranki Šmer Maraš, dipl. oec. iz Rijeke, Pašac 78 (Nalaz i mišljenje na listu 153-175 spisa) utvrđujući odlučne činjenice savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza posebno te svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sve sukladno članku 8. Zakona o

parničnom postupku (dalje: ZPP-a, "Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07.-Odluka USRH, 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14. i 70/19.).

Na temelju izvedenog dokaznog postupka sud utvrđuje slijedeće:

Tužiteljica tužbenim zahtjevom traži utvrđenje postojanja tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 1.538.249,65 kuna.

Tužbeni zahtjev je u osnovan u iznosu od 32.050,13 kuna, dok je sud odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev u preostalom iznosu od 1.506.199,52 kuna.

Stečajni postupak nad tuženikom otvoren je 7. lipnja 2017. na temelju rješenja ovoga suda poslovni broj St-878/2016. Odredbom čl. 266. st. 1. Stečajnog zakona (dalje: SZ-a, "Narodne novine" broj 71/15., koji je bio na snazi u vrijeme otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom) propisano je da ako je stečajni upravitelj osporio tražbinu, sud će vjerovnika uputiti na parnicu protiv stečajnoga dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine.

Nadalje, odredbom čl. 270. SZ-a propisano je da se u parnici utvrđivanje tražbine može zahtijevati samo na temelju osnove, u iznosu i u isplatnom redu kako je ono naznačeno u prijavi ili na ispitnom ročištu.

Dakle, u parnici radi utvrđenja postojanja osporene tražbine potrebno je da je tužitelj prijavio svoju tražbinu u stečajnom postupku nad tuženikom te da mu je tražbinu stečajni upravitelj osporio, kako bi bile ostvarene procesne pretpostavke za vođenje ove parnice.

Među strankama nije sporno da je tužiteljica u stečajnom postupku nad tuženikom prijavila tražbinu u iznosu od 1.538.249,65 kuna, kao i da joj je tražbinu u tom iznosu stečajni upravitelj tuženika osporio (rješenje na listu 3-6 spisa).

Također nije sporno da je tužiteljica rješenjem ovoga suda poslovni broj St-878/2016-34 od 22. rujna 2017. upućena na pokretanje parnice protiv stečajnog dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine u iznosu od 1.538.249,65 kuna u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti tog rješenja, uz upozorenje da će se inače smatrati da je odustala od prava na vođenje parnice, što je sud utvrdio uvidom u navedeno rješenje (list 3-6 spisa). Navedeno rješenje tužiteljica je zaprimila 25. rujna 2017., a tužbu je podnijela unutar roka odnosno 4. listopada 2017. pa je tužba pravovremena (list 1 spisa).

Budući da navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. ZPP-a.

Sporna jest osnova i visina tužbenog zahtjeva.

Tužiteljica u tužbi tvrdi da je pravna osnova ove tužbe zajam te da je tužiteljica predala tuženiku kao zajmoprimiticu utuženi iznos novca, a da ga tuženik po dospijeću nije vratio.

Uvidom u Ugovore o kratkoročnom zajmu broj 20/02012016 od 2. siječnja 2016., broj 20/12022016 od 12. veljače 2016., broj 20/31122016 od 31. prosinca 2016. te broj 20/06062017 od 6. lipnja 2017. (Ugovori na listu 7-10 spisa) sud je utvrdio da su sklopljeni između prednika tuženika, kao zajmoprimitca, a kojeg je zastupala tužiteljica kao članica uprave (osim Ugovora broj 20/02012016) i tužiteljice, kao zajmodavca. Iz čl. 3. svih Ugovora vidljivo je da se zajam daje uz kamatu od 0% godišnje, pa je dakle riječ o beskamatom zajmu. Nadalje, sukladno čl. 2. svih Ugovora rok vraćanja zajma je godinu dana od dana primitka zajma.

Ugovorom o zajmu obvezuje se zajmodavac predati zajmoprimitcu određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenljivih stvari, a zajmoprimitac se obvezuje vratiti mu poslije stanovitog vremena isti iznos novca, odnosno istu količinu stvari iste vrste i kakvoće sukladno čl. 499. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO-a, "Narodne novine" broj:

35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18.), s time da se zajmoprimac može obvezati da uz glavnicu duguje i kamate (čl. 500. st. 1. ZOO-a).

Tužiteljica je u prijavi tražbine, kao i u tužbi navela da se njezina tražbina temelji na zajmu, odnosno na dostavljenim Ugovorima o kratkoročnom zajmu.

No, na ročištu održanom 4. travnja 2018. navela je i novu pravnu osnovu na kojoj temelji svoj zahtjev, a to je da je, osim pozajmica, tužiteljica plaćala u gotovini obveze tuženika, a iz čega proizlazi da je tužiteljica stekla potraživanje prema tuženiku temeljem subrogacije iz čl. 90. Zakona o obveznim odnosima jer je podmirila tuđu obvezu.

Iz navedenog proizlazi da tužiteljica svoj tužbeni zahtjev, osim na Ugovorima o kratkoročnom zajmu, temelji i na drugoj pravnoj osnovi (subrogaciji) od one temeljem koje je izvršila prijavu predmetne tražbine u stečajnom postupku nad tuženikom.

Osnovano tuženik ističe da se u parnici utvrđivanja tražbine može zahtijevati samo na temelju osnove, u iznosu i isplatnom redu kako je ono naznačeno u prijavi ili na ispitnom ročištu, a kako to propisuje odredba čl. 270. SZ-a.

Iz tog razloga sud je u daljnjem tijeku postupka jedino utvrđivao je li tužiteljica sukladno Ugovorima o kratkoročnom zajmu broj 20/02012016 od 2. siječnja 2016., broj 20/12022016 od 12. veljače 2016., broj 20/31122016 od 31. prosinca 2016. i broj 20/06062017 od 6. lipnja 2017. dala zajam tuženiku i u kojem iznosu te je li tuženik pozajmljeni iznos vratio budući da je osnova prijave predmetne tražbine u stečajnom postupku nad tuženikom upravo zajam.

S obzirom da je između stranaka sporna i visina tužbenog zahtjeva, sud je prihvatio prijedlog tužiteljice te je odredio izvođenje dokaza vještačenjem po vještaku za ekonomiju i financije Goranki Šmer Maraš dipl. oec. iz Rijeke, Pašac 78 radi utvrđenja naprijed navedenih odlučnih činjenica.

Vještak je u svom Nalazu i mišljenju zaprimljenom kod suda 24. lipnja 2020. utvrdio da po Ugovoru o kratkoročnom zajmu broj 20/02012016 od 2. siječnja 2016. u iznosu od 1.941.639,37 kuna, po Ugovoru o kratkoročnom zajmu broj 20/12022016 od 12. veljače 2016. u iznosu od 7.000,00 kuna i Ugovoru o kratkoročnom zajmu broj 20/31122016 od 31. prosinca 2016. u iznosu od 153.480,93 kuna vještaku nije bilo moguće utvrditi kada i na koji način je tužiteljica izvršila uplatu zajmova.

Nadalje, po Ugovoru o kratkoročnom zajmu broj 20/06062017 u iznosu od 193.323,35 kuna tužiteljica je zajam uplatila u iznosu od 111.262,53 kuna temeljem: pozajmice u iznosu od 32.050,13 kuna dana 5. svibnja 2017., plaćanja računa vjerovnicima tuženika putem univerzalnih naloga za plaćanje (uplatnica) iz 2016. u iznosu od 67.523,17 kuna i plaćanja računa vjerovnicima tuženika putem univerzalnih naloga za plaćanje (uplatnica) iz 2017. u iznosu od 11.689,23 kuna, što sveukupno iznosi 111.262,53 kuna, dok za preostali iznos ugovorenog zajma vještaku nije moguće utvrditi točno kada i na koji način je tužiteljica izvršila uplatu. Vještak nadalje ističe da radi nedostajuće dokumentacije ne može bezrezervno dati mišljenje na okolnosti visine tužbenog zahtjeva. Da bi vještak dao mišljenje na okolnost visine tužbenog zahtjeva potrebna je cjelokupna knjigovodstvena dokumentacija, a ista uključuje temeljnice sa priložima za knjiženja svih transakcija s osnova zajmova stranaka u sporu, a koja se ne nalazi u spisu niti ju je vještak uspio pribaviti.

Tuženik smatra da sud ne bi smio uzeti u obzir dio vještačenja koji se temelji na navodnim uplatama koje je tužiteljica obavljala za tuženika. Ne postoji niti jedan dokaz da su dugovi prednika stečajnog dužnika podmireni novcima same tužiteljice, već su plaćani novčanim sredstvima samog prednika stečajnog dužnika, a koji je imao u vlasništvu 22 vile za iznajmljivanje.

Vještak je, očitujući se na navode tuženika, naveo da ne postoje nedvojbeni knjigovodstveni dokazi da su uplate prema vjerovnicima plaćene sredstvima tužiteljice te da je u tom smislu osnovana tuženikova primjedba. Vještak nadalje ističe da nije u Nalazu utvrdio da tuženik ima protutražbinu prema tužiteljici u iznosu od 255.501,05 kuna, već da je taj navod izvučen iz konteksta obrazloženja vještaka.

Stoga u svojoj Dopuni Nalaza i mišljenja od 24. srpnja 2020., vještak navodi da je po Ugovoru o kratkoročnom zajmu broj 20/06062017 u iznosu od 193.323,35 kuna, utvrdio da je tužiteljica zajam uplatila na transakcijski račun tuženika u iznosu od 32.050,13 kuna dana 5. svibnja 2017.

Napominje se da je vještak u više navrata i od tužiteljice i od tuženika zatražio potrebnu dokumentaciju, s time da je naveo da mu je tuženik dostavio djelomičnu i nedostatnu dokumentaciju, dok tužiteljica nije dostavila niti dokumentaciju, niti odgovor na zahtjev vještaka (list 138 i 141 spisa).

Tužiteljica je prigovorila Nalazu i mišljenju vještaka navodeći da nije točno da je društvo vratilo tužiteljici zajmove u iznosima koje navodi vještakinja te je predložio izvođenje novog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja po novom vještaku.

Sud je taj tužiteljičin prijedlog odbio kao suvišan budući da je tužiteljici u više navrata naloženo da dostavi potrebnu dokumentaciju za izradu Nalaza i mišljenja, što tužiteljica nije učinila. Stoga je bilo suvišno određivati novo vještačenje budući da drugi vještak na temelju iste dokumentacije ne bi mogao drukčije utvrditi, a tuženik svojim prigovorima ničim nije doveo u pitanje vjerodostojnost Nalaza i mišljenja vještaka koji je izrađen kvalitetno i detaljno na temelju priložene dokumentacije. Osim toga, vještak nije utvrdio da je tuženik tužiteljici vratio zajmove, već je utvrdio da na temelju priložene dokumentacije ne može utvrditi je li tužiteljica i kada izvršila uplatu ugovorenih iznosa tuženiku, osim što je utvrdio da je tužiteljica po Ugovoru o kratkoročnom zajmu od 6. lipnja 2017. izvršila uplatu knjigovodstveno evidentiranu kao pozajmicu na račun tuženika u iznosu od 32.050,13 kuna dana 5. svibnja 2017.

Budući da je u ovom postupku bilo potrebno utvrditi je li po osnovi predmetnih Ugovora o zajmu tužiteljica tuženiku dala zajam i u kojem iznosu jer je zajam pravna osnova prijavljene tražbine u stečajnom postupku, sud je prihvatio Dopunu Nalaza i mišljenja vještaka jer je navedeno utvrđeno Dopunom. Jedina razlika između Nalaza i Dopune Nalaza je u tome što je vještak u Nalazu i mišljenju utvrdio da je po Ugovoru o kratkoročnom zajmu od 6. lipnja 2017. tužiteljica zajam uplatila u iznosu od 111.262,53 kuna i to temeljem pozajmice u iznosu od 32.050,13 kuna od 5. svibnja 2017. (što je utvrđeno u Dopuni) te na temelju plaćanja računa vjerovnicima tuženika putem univerzalnih naloga za plaćanje iz 2016. u iznosu od 67.523,17 kuna te iz 2017. u iznosu od 11.689,23 kuna. Budući da je pravna osnova prijavljene tražbine zajam, to je sud na temelju priložene dokumentacije te Dopune Nalaza i mišljenja vještaka utvrdio da je tužiteljica jedino po Ugovoru o kratkoročnom zajmu broj 20/06062017 od 6. lipnja 2017. uplatila u korist tuženika iznos od 32.050,13 kuna, a koji iznos tuženik o dospijeću nije vratio pa je dakle u tom iznosu tužbeni zahtjev osnovan.

Tužiteljica nije dokazala da je temeljem priloženih Ugovora o zajmu tuženiku kao zajmoprimcu uplatila preostali utuženi iznos od 1.506.199,52 kuna, što je dužna učiniti sukladno odredbi čl. 219. st. 1. i čl. 7. st. 1. ZPP-a.

Slijedom navedenog, sud je utvrdio da postoji i da je osnovana tražbina tužiteljice u iznosu od 32.050,13 kuna. Stoga je donio odluku kao u t. I. izreke presude, dok je u preostalom iznosu od 1.506.199,52 kuna odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan i donio odluku kao u t. II. izreke presude.

Nadalje, sud je odbacio tuženikov procesno pravni prigovor potraživanja tuženika prema tužiteljici istaknut radi prebijanja u iznosu od 255.501,05 kuna kao nedopušten (t. I. izreke rješenja). To iz razloga što je odredbom čl. 288.a st. 6. ZPP-a propisano da se na pripremnom ročištu prigovor radi prebijanja može istaknuti do donošenja rješenja o zaključenju prethodnog postupka, a tužitelj je prigovor radi prebijanja istaknuo nakon što je prethodni postupak zaključen 4. travnja 2018., u podnesku zaprimljenom kod suda 8. srpnja 2020. Stoga je sud donio odluku kao u t. I. izreke rješenja.

No, sve i da sud nije odbacio tuženikov prigovor radi prebijanja, utvrdio bi da ne postoji potraživanje tuženika prema tužiteljici istaknuto radi prebijanja u iznosu od 255.501,05 kuna.

Tuženik je naveo da iz Nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da tuženik ima protutražbinu prema tužiteljici u navedenom iznosu pa je izjavio procesno pravni prigovor radi prebijanja.

Međutim, iz Nalaza i mišljenja vještaka ne proizlazi da tuženik ima protutražbinu prema tužiteljici, a osim toga je sam vještak u podnesku od 30. srpnja 2020. također naveo kako ta tvrdnja nije istaknuta u mišljenju vještaka, već je izvučena iz konteksta obrazloženja vještaka o prometu transakcija po žiro računu tužiteljice. Stoga bi sud utvrdio nepostojanje tražbine tuženika prema tužiteljici u navedenom iznosu, u slučaju da taj prigovor nije odbacio.

Odluku o parničnom trošku sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 2. i 155. ZPP-a. Budući da je tuženik uspio u parnici 96% sukladno odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a, tužiteljica je dužna tuženiku nadoknaditi parnične troškove 96%. Stoga je sud tuženiku, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora od 1.538.249,65 kuna, priznao parnični trošak u iznosu od 73.872,00 kuna (t. II. izreke rješenja).

Tuženik ima pravo na naknadu parničnog troška koji se odnosi na trošak zastupanja po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje: Tarifa, "Narodne novine" broj 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.), budući da je tuženika zastupao odvjetnik, koji se sastoji od troška sastava odgovora na tužbu u iznosu od 15.390,00 kuna sukladno Tbr. 8/1, troška zastupanja na ročištu 1. veljače 2018. koje je odgođeno prije početka raspravljanja u iznosu od 500,00 kuna sukladno Tbr. 9/5 (tuženik je neosnovano tražio nagradu u iznosu od 15.390,00 kuna uvećano za PDV), troška zastupanja na ročištima 4. travnja 2018. i 2. studenog 2020. u iznosu od po 15.390,00 kuna (ukupno 30.780,00 kuna) sukladno Tbr. 9/1, troška sastava podneska od 3. srpnja 2020., kojim se očituje na Nalaz i mišljenje vještaka u iznosu od 15.390,00 kuna sukladno Tbr. 8/1 te PDV u iznosu od 15.390,00 kuna sukladno Tbr. 42, što ukupno iznosi 76.950,00 kuna, od kojeg iznosa 96% iznosi 73.872,00 kuna.

Tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška u preostalom iznosu od 18.612,50 kuna je neosnovan (t. III. izreke rješenja).

Sud tuženiku nije priznao trošak u navedenom iznosu, koji predstavlja razliku između nagrade koju je tuženik tražio za zastupanje na ročištu 1. veljače 2018. i iznosa koji mu je sud za tu radnju priznao, kako je naprijed obrazloženo.

Rijeka, 11. prosinca 2020.

Sutkinja
Tamara Jugo Smoljanović

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA:

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 (osam) dana od dana objave na e-oglasnoj ploči, a u slučaju da nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje u roku od 8 (osam) dana od dana primitka presude i rješenja. Žalba se podnosi ovom sudu u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

1. Dostaviti
TUŽITELJU:
- po pun. M. Zuboviću, odv. u Pazinu

TUŽENIKU:
- po pun. M. Zagorac, odv. u Rijeci
2. Spis:
U kalendar, 10. siječnja 2021.
3. Pristojba:
Spis službeniku za naplatu pristojbe tužitelju na presudu

Rijeka, 11. prosinca 2020.

Sutkinja
Tamara Jugo Smoljanović

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
 Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 64 Pž-374/2021-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
 I
 R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mladena Šimundića, predsjednika vijeća, Dubravke Matas, sutkinje izvjestiteljice i Lenke Ćorić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice BRANKICE NUJIĆ, Poreč, Tridesetog travnja 3, OIB 58479845015, koju zastupa punomoćnik Matej Zubović, odvjetnik u Pazinu, protiv tuženika STEČAJNA MASA IZA ČABRUNIĆI VILA JEDAN d.o.o. u stečaju, Rijeka, Markovići 21, OIB 63192655715, kojeg zastupa punomoćnik Marko Zagorac, odvjetnik u Rijeci, radi utvrđenja osporene tražbine (vrijednost predmeta spora 1.538.249,65 kn), odlučujući o tužiteljičinoj žalbi protiv točke II. izreke presude i točke II. izreke rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-445/2019-47 od 11. prosinca 2020., u sjednici vijeća održanoj 12. svibnja 2021.

presudio je

Odbija se kao neosnovana tužiteljičina žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-445/2019-47 od 11. prosinca 2020. u točki II. izreke.

riješio je

Odbija se kao neosnovana tužiteljičina žalba i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-445/2019-47 od 11. prosinca 2020. u točki II. izreke.

Obrazloženje

1. Presudom naznačenom u izreci prvostupanjski sud je utvrdio osnovanom tražbinu tužiteljice kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 32.050,13 kn (točka I. izreke), te odbio zahtjev za utvrđenje osnovanom tražbine tužiteljice kao tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 1.506.199,52 kn kao neosnovan (točka II. izreke). Prvostupanjskim rješenjem odbačen je tuženikov prigovor radi prebijanja u iznosu od 255.501,05 kn kao nedopušten (točka I. izreke), te je naloženo tužiteljici da tuženiku nadoknadi parnični trošak u iznosu od 73.872,00 kn (točka II. izreke).

2. Protiv točke II. izreke prvostupanjske presude i protiv točke II. izreke prvostupanjskog rješenja žalbu je podnijela tužiteljica zbog bitne povrede odredaba postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi ustraje u navodima da je mnogobrojnim uplatama raznim vjerovnicima tuženika plaćala dugove tuženika te da su i te uplate bile po osnovi njezinog zajma kojeg je dala tuženiku, a ne samovoljne uplate za drugog te da iz ugovora o zajmu proizlazi da će se dio sredstava zajma plasirati na način da će tužiteljica izravno vjerovnicima zajmoprimca, odnosno tuženika plaćati dugove tog društva. Smatra da je dostavom općih gotovinskih uplatnica dokazala da je platila dugove zajmoprimca. Navodi da je vještačenje imalo manjkavosti zbog čega je predložila novo vještačenje koje je sud odbio. Zaključno smatra da joj je trebalo priznati trošak u omjeru od 4% uspjeha u postupku i izvršiti prijebroj s troškovima priznatim tuženiku. Predlaže prvostupanjske odluke u pobijanom dijelu ukinuti i predmet vratiti na ponovno suđenje. Traži naknadu troška za sastavljanje žalbe u iznosu od 34.046,87 kn.

3. Odgovor na žalbu nije podnesen.

4. Žalba nije osnovana.

5. Ovaj sud je ispitao prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 70/19; dalje: ZPP), a prvostupanjsko rješenje u pobijanom dijelu na temelju odredbe čl. 381. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

6. Predmet spora je utvrđenje osnovanom tražbine tužiteljice koja joj je osporena u stečajnom postupku nad tuženikom iz razloga što za tražbinu nije priložena vjerodostojna dokumentacija. Tužiteljica je rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj St-878/2016 od 22. rujna 2017. upućena da u roku od osam dana od pravomoćnosti tog rješenja pokrene parnicu radi utvrđenja osnovanom svoje tražbine.

7. Nakon provedenog dokaznog postupka prvostupanjski sud je utvrdio da je tužiteljica s tuženikom sklopila Ugovore o kratkoročnom zajmu broj 20/02012016 od 2. siječnja 2016., broj 20/12022016 od 12. veljače 2016., broj 20/31122016 od 31. prosinca 2016. i broj 20/06062017 od 6. lipnja 2017. te da je na temelju Ugovora broj 20/06062017 od 6. lipnja 2017. tuženiku izvršila uplatu iznosa od 32.050,13 kn dana 6. lipnja 2017., što proizlazi iz nalaza i mišljenja i dopune nalaza i mišljenja sudskog vještaka za područje ekonomije i financija Goranke Šmer Maraš (list 153.-175. spisa i list 294. do 298. spisa) dok za iznos od 1.506.199,52 kn sudski vještak nije mogao utvrditi po kojoj osnovi, kada i u kojim iznosima je tužiteljica izvršila uplate po preostalim Ugovorima o kratkoročnom zajmu.

8. Žalbeni navodi kojima tužiteljica osporava kvalitetu provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja nisu od utjecaja budući da iz nalaza i mišljenja sudskog

vještaka proizlazi da je vještačenje provedeno u skladu s pravilima struke i prema zadanom zadatku imajući u vidu da tužiteljica vještaku ni na poziv suda nije dostavila traženu relevantnu dokumentaciju na temelju koje bi se mogao izvesti zaključak da je tužiteljica tuženiku isplatila iznos od 1.506.199,52 kn. Stoga, prema ocjeni ovog suda, tužiteljica koja nije, sukladno obvezi iz odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a sudu i vještaku predočila dokaze na kojima temelji svoju tražbinu, ne može s uspjehom osporavati pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja pri čemu tužiteljica pogrešno smatra da je u konkretnom slučaju teret dokaza odlučnih činjenica bio na tuženiku. Naime, tužiteljica tvrdi da je osnova njezine tražbine ugovor o zajmu pa je te tvrdnje trebala i dokazati. U tom smislu tužiteljice tvrdnje da je dio pozajmice tuženiku isplatila na način da je podmirila njegov dug prema drugim vjerovnicima u konkretnom slučaju ne predstavljaju isticanje druge osnove pored one na temelju koje je izvršila prijavu tražbine u stečajnom postupku nad tuženikom, međutim, te tvrdnje kojima pokušava dokazati osnovu svog tužbenog zahtjeva tužiteljica nije dokazala jer se samim upisivanjem imena tužiteljice iznad oznake platitelja na općoj uplatnici, bez da su navedene uplate potkrijepljene i knjigovodstvenom dokumentacijom ili drugim dokazima iz kojih bi bilo vidljivo da je tužiteljica iz svojih sredstava izvršila sporne uplate, ta odlučna činjenica ne može se utvrditi.

9. S obzirom na navedeno, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud pravilnom primjenom odredbi čl. 221.a ZPP-a u vezi s čl. 219. st. 1. ZPP-a odbio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužiteljica traži da se utvrdi osnovanom njezina tražbina u iznosu od 1.506.199,52 kn dok njezina žalba nije dovela u sumnju odluku prvostupanjskog suda slijedom čega je, na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a presuđeno kao u izreci ove presude.

10. Odluka o troškovima postupka također je pravilna kako po osnovi tako i po visini (čl. 154. st. 2. i čl. 155. ZPP-a) pri čemu tužiteljica pogrešno smatra da joj je kod omjera uspjeha u postupku od 4% trebalo priznati trošak postupka te ga prebiti s troškom priznatim tuženiku budući da se radi o neznatnom uspjehu tužiteljice pa joj i prema ocjeni ovog suda ne pripada pravo na naknadu parničnog troška. Stoga je na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a riješeno kao u izreci ovog drugostupanjskog rješenja.

Zagreb, 12. svibnja 2021.

Predsjednik vijeća
Mladen Šimundić

Dokument je elektronički potpisan:
MLADEN ŠIMUNDIĆ
Vrijeme potpisivanja:
31-05-2021
10:26:27

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=ŠIMUNDIĆ
G=MLADEN
CN=MLADEN ŠIMUNDIĆ

Broj zapisa: eb2fa-d84e8

Kontrolni broj: 0ffae-05679-974f5

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MLADEN ŠIMUNDIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.